

LBRIS

We know
books

M a J a M A X E N

SFIDÂND
RAȚIUNEA

VOLUMUL 1

LILAC

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2022

Cuprins

Playlist | 7
Dedicație | 9
Introducere | 10

1.

Quinn | 13
Jayden | 21

2.

Quinn | 30
Jayden | 38

3.

Quinn | 46
Jayden | 55

4.

Quinn | 64
Jayden | 73

5.

Quinn | 82
Jayden | 89

6.

Jayden | 97
Quinn | 107

7.

Jayden | 114
Quinn | 122

8.

Jayden | 130
Quinn | 138

9.

Jayden | 146
Quinn | 154

10.

Jayden | 165
Quinn | 176

11.

Jayden | 185
Quinn | 196

12.

Jayden | 211
Quinn | 218

13.

Jayden | 227
Quinn | 238

14.

Jayden | 246
Quinn | 257

15.

Jayden | 270
Quinn | 286

16.

Jayden | 301

17.

Quinn | 317
Jayden | 329

18.

Jayden | 340
Quinn | 354

19.

Jayden | 367

20.

Quinn | 382
Jayden | 397

Mulțumiri | 411

Playlist

- FAOUZIA** - You don't even know me
MADILYN BAILEY - Safe and sound
ALESSIA CARA - Scars to beautiful
INDILA - Parler à ta tête
SIA - Perfect
BULOW - Sweet little lies
FRANCES - When it comes to us
KAZKA FT. ALEKSEEV - Till the end of time
ALAN WALKER, EMELIE HOLLOW - Lily
YSEULT - Bad boy
LOREEN - Heal
R3HAB x MIKE WILLIAMS - Lullaby
LENA - Love
PETER GUNDRY - Sacred
SIA - Courage to change the world
NAOMI SCOTT - Speechless
5 SECONDS OF SUMMER - Lover of mine
BEFORE YOU EXIT - The butterfly effect
PETER GUNDRY - The last of her kind
RUBEN FT. EMMA STEINBAKKEN - Melancholia
LISA CIMORELLI - Fading away
MICHAEL SCHULTE - Falling apart
5 SECOND OF SUMMER - Thin white lies
SIA - I'm in here
DAVINA MICHELLE - Beat me

Dedicație

Pentru Nicolle și Ruxi

Cartea aceasta există acum datorită vouă.

*Voi, prin entuziasmul cu care ați primit
întotdeauna orice idee legată de poveste, m-ați
convins că aceasta merita continuată.*

*Vă mulțumesc, din adâncul
sufletului, că nu ați renunțat
la mine niciodată!*

Quinn

Cursurile doamnei Smith erau întotdeauna plictisitoare. Discuțiile libere lipseau din programa ei, iar ceea ce ne explica devenea greu de reținut din cauza ritmului alert în care ne predă. Nu ținea deloc cont că debitul ei verbal întrecea cu mult viteza mâinii noastre de a transcrie literele pe hârtie.

Ca de obicei, fiind o oră dintre acelea în care nu ne dicta, fiecare își găsisese propria ocupație, bârfind în șoaptă, pierzând timpul pe telefon sau ocupându-se de cu totul altceva.

Adeseori, în asemenea momente, mă gândeam și-mi făceam planuri pentru o nouă rețetă pe care s-o încerc în clipele de relaxare. Atunci când mă retrăgeam în colțișorul meu verde, care-mi reîncărca bateriile.

Puțini oameni știau despre pasiunea mea. Mama, Venus, tata cam bănuia, și K. Dar el, ei bine...

Am scuturat din cap, revenind cu atenția la floarea mea.

Proiectam o schiță pe caiet atunci când am auzit-o pe doamna Smith bătând cu palma în catedră și toată clasa s-a oprit din activitatea sa.

Un băiat necunoscut tocmai înainta, părând să aibă intenția de a ajunge la ea. Poate că venise doar să discute ceva.

Am ridicat puțin mai mult ochii din foaia mea și m-am uitat fugitiv la el, în timp ce acesta se îndrepta spre partea din față a sălii. Femeia se ridicase în întâmpinarea lui, afișând un comportament vizibil schimbat, arborând totodată un entuziasm ciudat.

Poate constatarea mea, în sine, era exagerată, dar cu certitudine puteam afirma că o brumă de veselie apăruse pe fața sa, căci se manifesta ca și cum ar fi simțit o onoare să-l primească pe acest tip.

Era un băiat nu foarte ieșit din comun, deși trebuia să admit că arăta bine la prima vedere. Nu părea tuns recent și avea trăsături drăguțe, cel mult atrăgătoare, nu frumoase. Mereu am fost de părere că această definiție era dedicată în exclusivitate femeilor. *Corecție, altor femei.*

Când a ajuns lângă ea, profesoara l-a primit călduros și l-a întrebat instantaneu despre părinții săi. Atunci mi-am dat seama de unde anume se trăgea atitudinea ei. Probabil că familia nou-venitului avea o anumită importanță pe scara socială, iar ea își dorea să mențină o relație apropiată cu genul acela de persoane.

Hoață bătrână! mi-am zis în gând, știind foarte bine ce fel de poamă era scumpa noastră doamnă.

Mi-am schimbat poziția picioarelor sub bancă, fiindcă aproape îmi amortiseră și m-am strâmbat din cauza neplăcerii provocate de această mișcare. Uitasem cu totul că, aiurită fiind, am reușit cumva să calc greșit și că asta a început să-mi provoace un oarecare disconfort la glezna dreaptă, unul care creștea tot mai mult de la oră la oră.

Aveam nevoie de un calmant, doar că nu eram dotată cu nicio pastilă. Nu foloseam așa ceva decât în cazuri foarte rare și de urgență majoră. Țsta ar fi fost unul dintre ele.

Venus, prietena mea, nu știa nimic despre ce mi se întâmplase. Nu-mi plăcea să mă văicăresc aiurea. De aceea și mascam durerea.

— Copii, el este Jayden Pattinson, ni l-a prezentat profesoara în timp ce acesta tocmai se întorcea cu fața spre noi. Și-atunci s-a întâmpnat ceva uimitor. El s-a uitat drept în direcția mea.

Am încremenit pentru câteva secunde, căci nu știam de ce îi atrăsesem atenția.

Oare aveam ceva pe față? Poate îmi rămăsese vreo urmă de la micul dejun luat de dimineață, atunci când îmi mâncasem pe fugă cerealele cu lapte. Dar era imposibil să se întâmple așa ceva și, dac-aș fi fost puțin mai rațională, mi-aș fi dat seama că, în primul rând, n-aveam de ce să mă tem și, în al doilea, nici nu-mi păsa de impresia pe care i-o lăsam unui necunoscut. Urma să-și ia tălpășița în scurt timp. Sau asta credeam.

— Noul vostru coleg, a adăugat doamna Smith și nu știam de ce, dar la auzul acelei vești, m-a cuprins un sentiment ciudat pe care nu l-am putut identifica inițial.

În mod normal, nu mi-ar fi păsat nici cât negru sub unghie că un alt tip, care cel mai probabil avea să se dovedească a fi un nesimțit ca toți ceilalți, se alătura turmei. Dar parcă ceva mă neliniștea. Poate faptul că el continua să mă fixeze cu un interes straniu.

Da, sigur de asta mă simțeam așa!

Ochii lui, a căror culoare nu o puteam distinge foarte bine de la distanța aceea, pătrundeau parcă prin gândurile mele și am simțit că urma să mă înroșesc. Ceea ce mi se părea inadmisibil. N-aveam nicio intenție să mă fac de râs în fața sa!

Buzele lui erau ușor curbate, iar el părea mult prea interesat de persoana mea și asta mă deconcerta. Gândeam repede, încontinuu, la foc automat, dar tot nu eram capabilă să-mi explic fenomenul care se petrecea.

Ce se întâmplă? Oare se producea chiar atunci acea chimie despre care tot auzisem vorbindu-se în filme?

Nu era posibil, nu din partea mea și sigur nici dintr-a lui. Aspectul meu nu atrăsese niciodată pe cineva. N-avea să se schimbe acest lucru tocmai cu acest străin.

Totuși, ipostaza în care mă aflam mă făcea să mă simt inconfortabil. De asemenea, mâna în care strângeam creionul începuse să-mi tremure și să se miște incontrollabil.

Am întors capul în spate, spre Venus, ca să verific și reacția ei, iar atunci... ooare!

Am realizat complet stupefiată că el, de fapt, nu intenționase nici o secundă să-mi atragă mie atenția. Ar fi fost chiar imposibil, căci era totalmente captivat de prietena mea.

Dumnezeule! Oare cum de nu îmi dădusem seama până atunci? Cât de stupidă eram!

Doar știam foarte bine că toți băieții se îndrăgosteau lulea de Venus. Reprezenta acel prototip perfect de frumusețe, în cea mai naturală formă a sa, pe când eu eram doar Quinn, o fată cu nume de băiat care trecea, oricând și oriunde, neobservată. Nu stârneam niciodată interesul cuiva și, cu toate că în trecut mă duruse treaba asta, acum devenisem indiferentă la tot ce ținea de subiectul cu pricina. Nu mai conta dacă îi păsa cuiva de mine sau nu, dacă mă asculta sau dacă măcar mă plăcea, chiar și vreun pic. Îmi repetam întruna aceste convingeri, sperând să le și cred într-un târziu.

Învățasem să mă obișnuiesc cu respingerea celor din jur și se formase tacit un fel de reciprocitate între noi. Nici pe mine nu mă mai afecta câtuși de puțin existența lor. Ei nu mă plăceau și nu făcuseră un secret din asta, așa că am ales să nu-i plac nici eu. În definitiv, la rândul meu, aveam dreptul la o alegere. Și apelasem la ea.

Nu eram răi, nu ne nășteam răi și cu complexe, dar lumea ne făcea așa. Ea ne transforma în ceva ce noi înșine nu mai puteam recunoaște la un moment dat. Un produs care ne dispăcea și a cărui formă încercam încontinuu s-o modelăm, ca să creăm ceva pe care să îl putem suporta.

Înăuntrul meu ardeau chestiuni rostite de alții și nespuse de mine. Îmi rodeau măruntaiele zi de zi. Le înduram pe toate și mergeam mai departe.

Dar, oricât treceam cu vederea, lucrurile nu se rezolvau niciodată prin metoda aceasta, căci la final tot eu ieșeam mereu șifonată indiferent de situație. Indiferent cât de tare evitam conflictele, îmi era imposibil să schimb totodată și mentalitățile. Nu stătea în puterea mea, iar ei nu voiau să îndrepte ceea ce era greșit. Lor le convenea situația.

Și, în acest fel, mă străduiam să coexist cu ceilalți.

Am fost rănită deja de prea multe ori de răutatea celor din jur, care, cumva, găsea calea de a pătrunde mereu până sub scutul meu de protecție. Reușea să mă surprindă și să mă lovească în punctele cele mai vulnerabile.

Prima oară am mers acasă și am plâns. La fel a doua și a treia oară. Apoi am plâns de atât de multe ori că nu le-am mai ținut contul. N-am mai numărat, căci de fiecare dată am sperat să se diminueze durerea. Am crezut că aveam să mă călesc și mi-am dorit să mă obișnuiesc cu fiecare insultă și privire urâtă.

Apoi au venit momente când altele au fost prioritățile și răutățile au trecut oarecum pe planul doi.

După aceea, încetul cu încetul, am învățat să mă ascund, să devin invizibilă printre ei. Pe cât posibil.

Mai târziu, am început să iubesc noaptea și să aștept cu nerăbdare să-și facă simțită prezența, căci, spre deosebire de lumină, întunericul nu-ți scotea în evidență defectele și nici nu ți le judeca.

Concluzia la care ajungeam era mereu aceeași atunci când reflectam la experiența mea: oamenii erau răi și făceau rău altora doar pentru amuzamentul propriu. Doar pentru că puteau. Doar pentru că li se permitea să trăiască așa. Viața asta devenea tot mai mult o junglă.

Nu eram frumoasă. Nici pe departe. Nu mă puteam compara nici măcar de la distanță cu Venus, dar asta nu însemna că trebuia să fiu marginalizată din cauza unor aspecte atât de superficiale. Nimeni n-a venit pe lume într-un ambalaj perfect construit pentru a fi pe placul altora.

Totuși, în ciuda multora, colega și prietena mea mă acceptase așa. Nu cunoșteam cu exactitate motivul, dar renunșasem să-mi pun întrebări inutile, mă mulțumeam cu ceea ce promisem.

Venus nu mă făcuse niciodată să mă simt neînsemnată, lângă ea redeveneam eu. Un simplu om. Fără etichete, fără priviri răutăcioase și indiscrete. Deși ajungeau mereu la urechile mele

bârfele care se răspândeau încontinuu pe la colțuri, cum că eu o scoteam și mai mult în evidență cu urâțenia mea, puteam să le îndur mai ușor cu ea alături.

Chiar dacă mulți comentau cum că motivul pentru care stătea cu mine era tocmai pentru a se pune ea mai mult în valoare, Robertson îmi dovedise contrariul. Venus a fost mereu lângă mine când am avut nevoie de cineva. Chiar și când ceream să fiu singură, ea tot acolo se afla. Fără să fie obligată, fără să i se ceară sau pretindă ceva. Întotdeauna dispusă să mă asculte și să-mi ofere un umăr pe care să plâng atunci când viața mă lovea.

Datorită atenției oferite, devenisem egoistă, iar ea prinsese din zbor ideea. De foarte multe ori când alții o invitau la masa lor, îi refuza. De fapt, în cam toate ocaziile deja. De asemenea, nu se dădea în stambă după compania băieților, mai ales a celor care încercau să flirteze cu ea.

Deși atrăgea privirile tuturor, Venus nu era genul de persoană care să facă mare caz pe tema asta. Ba chiar se comporta ca și cum nu i-ar fi păsat. Și nu se prefăcea, deoarece ajunsesem s-o cunosc destul de bine încât să știu asta.

De aceea, în momentul de față rânjeam în sinea mea, gândindu-mă la ce mare țeapă își luase tipul cu pricina, doar pentru simplul fapt că pusese ochii pe fata greșită.

Am rămas puțin pe gânduri.

Oare spuneam asta din cauza invidiei? Pentru că el o preferase pe ea?

Am pufnit.

Ce ridicol era că mă îndoiam singură de mine și chiar că-mi trecuseră prin cap întrebările astea!

Blonda s-a întins peste banca ei și m-a lovit pe umăr cu palma, voind să-mi atragă atenția. M-am susținut în piciorul care mă durea, ca să mă întorc spre ea, și am icnit, scoțând involuntar un chițait.

Aceasta a devenit imediat atentă la mine.

— Ce e? m-a întrebă impacientată.

— Nimic, am șoptit în grabă.

— Miști.

Mă cunoștea deja atât de bine.

— Ba nu, chiar nu e nimic! Mă sâcăie un pic glezna.

— De ce? Ai luxat-o? mă bombardă deja cu întrebări care mă iritau. Ar fi fost mai bine să-mi fi ținut gura.

— Nu cred, doar am călcat strâmb. O să-și revină!

— N-ai de unde să știi! În pauză mergem la infirmeria școlii, trebuie să te examineze doctorul.

— Nici gând, nu merg nicăieri! Mă duc acasă și până mâine o să treacă, am contrazis-o.

— Nu te-am întrebă nimic, în pauză mergi cu mine și gata! Și gata! mi-a închis gura imediat ce a văzut că voiam să ripostez din nou.

Am oftat. Exact de asta nu mi-am dorit ca Venus să afle, fiindcă eram convinsă că avea să insiste și să mă oblige practic s-o ascult. Câteodată putea să fie chiar mai încăpățânată decât mine.

Am ridicat capul și proasta mea dispoziție a dat să se schimbe imediat.

Chiar acum îmi venea să zâmbesc cu gura până la urechi, uitându-mă la tipul care tocmai și-a făcut simțită prezența și care a rămas vrăjit ca un nătărău de blonda din spatele meu. Avea să sufere, căci Venus se uita în cu totul altă parte, numai la el nu, semn că era dezinteresată.

Așa că nu m-am putut abține și am rânjit, iar pentru prima oară acest Jayden Pattinson m-a privit pe mine. Încrunțat și surprins, dar da, dintr-odată devenisem mai interesantă decât chipul angelic al lui Venus.

Am văzut clar cum sprâncenele sale groase au coborât într-un fel de încrunțare, apropiindu-se periculos de o singură linie. Expresia feței lui s-a înăsprit, iar fălcile i s-au încordat și am ajuns la concluzia că era iritat.

Îl enervasem. Atât de repede?

L-am sfidat cu o privire de gheață, crezând că el oricum n-avea s-o remarce din cauza faptului că nu mai avea timp de pierdut cu persoana mea, iar atunci ceva surprinzător s-a produs. Ceva ce avea să-mi rămână întipărit pe retină pentru totdeauna. Ne-am duelat tacit fără să ne dăm seama că bătălia tocmai începea.

Jayden

Probabil mi-am meritat-o. Așa-mi spuneam întotdeauna. Eu singur mă învinovățeam pentru fiecare deznodământ din pricina căruia sufeream, căci orice faptă comiteam, eram responsabil pentru ea. Trebuia! Așa-mi repeta, iar și iar, tata. Bărbații nu plâneau. Nu aveau dreptul ăsta.

Dar am clacat atunci. Am plâns pentru mine și pentru toți cei pe care nu i-am mai putut ajuta.

Lumea mea a fost dată peste cap cu un an în urmă și acum din nou, din momentul în care ai mei au decis să mă mute la un alt liceu.

Așa că da! Era doar vina mea! Pentru asta și tot ceea ce urma.

Anturajul în care intrasem m-a atras într-o lume obscură din care evident nu am putut ieși benevol. Și, în final, s-a întâmplat nenorocirea la care se așteptau cei mai raționali dintre noi.

Ca adolescenți, ne închipuiam că întreaga planetă a fost concepută pentru a ne servi. Pentru a ne comporta așa cum doream pe suprafața sa. Ne credeam zei și nici nu ne imaginam încotro ne conducea inconștienta. Apoi, am aflat pe pielea mea, din păcate, că nu era așa.

M-am revoltat cumplit, la început. Refuzând să mă îndepărtez de câțiva prieteni care contau încă, la vechiul meu liceu. Petrecându-mi cu ei o mare parte din timp.

În seara de dinainte să mă prezint la noua școală m-am întâlnit cu Caden Hayes, prietenul meu cel mai bun. Ne-am prostit făcând o mică întrecere. Tocmai se lăuda cu motorul nou, recent achiziționat.

În comparație cu mine, el nu beneficia de la fel de multă susținere financiară. Situația economică a părinților săi fusese întotdeauna precară, ei deținând niște slujbe modeste care nu îi ajutau să agonisească prea mulți bani pentru viitorul lui. Și tot ce reușeau să adune cheltuiau în prezent pe educația lui Cade, acesta fiind un student eminent, care, față de mine, excela la absolut orice materie, chiar dacă-i stârnea interesul ori ba.

În schimb, eu preferam să mă axez mai mult pe ceea ce-mi plăcea. Nu voiam să-mi încarc creierul inutil cu toate informațiile care, cu siguranță, n-aveau să aibă vreo relevanță în dezvoltarea mea. Tocmai de aceea optasem să aprofundez domeniul pe care voiam să-l și urmez.

— Și cum crezi c-o să te înțelegi cu lumea pe acolo? m-a întrebat Cade când tocmai ne opriserăm la marginea unui deal pentru a admira priveliștea și pentru a discuta totodată despre viitorul meu la noul liceu.

Se înserase, iar eu profitam de asta ca să admir luminile orașului văzut de sus, fericit că încă mă mai puteam bucura în voie de lucrurile simple.

Întrebarea lui m-a făcut oarecum să zâmbesc. Știa prea bine că momentan nu-mi băteam prea tare capul cu asta. Aveam altele de care să mă preocup.

Mă fascina anatomia și tot ce avea legătură cu această știință mă interesa. Voiam să aplic spre medicină după terminarea liceului.

Cade era singurul care cunoștea această dorință a mea. Până în prezent, nu am îndrăznit să vorbesc cu nimeni despre ea. Tata avea o fixație pentru profesia lui, fiind convins că aveam s-o urmez la rândul meu, fără să-i pese ce-mi doream eu și fără să-mi ceară